

betegnes „sundheds- og velfærdsforanstaltninger på arbejdsstedet“ (almindelig lov kap. 3. A.). Det fremgår da også af reglernes indhold, at de har et bredere sigte end hensynet til arbejdernes sikkerhed og sundhed i traditionel forstand.

I lovforslaget er de detaljerede regler om arbejdsstedets indretning udeladt i overensstemmelse med rammelovsprincippet. Reglerne skal fastsættes administrativt alene bestemt af den almindelige retningslinje, at arbejdsstedet skal være indrettet sikkerhedsmæssigt og sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt.

Denne retningslinje skal imidlertid forstås i den vide betydning, som er anført i bemærkningerne til § 1. Det er derfor ikke med udeladelse af velfærdsbegrebet og lignende formuleringer tilsigtet, at der ved udfærdigelse af nye regler om arbejdsstedet skal anlægges snævrere synspunkter end dem, der præger den gældende lov. Tværtimod må der ikke mindst, når det gælder arbejdsstedets indretning lægges vægt på bestemmelsen i § 1, nr. 1, om at arbejdsmiljøet skal være i overensstemmelse med den tekniske og sociale udvikling i samfundet.

Reglerne vil typisk vedrøre bygningsmæssige krav, men kan også omhandle sikkerheds- og sundhedsmæssige spørgsmål i øvrigt i tilknytning til arbejdsstedet. Tekniske anlæg og hjælpemidler er omfattet af hjemlen i det omfang, anvendelsen af sådanne har betydning for indretning af arbejdsstedet. Det kan f. eks. gælde støjende, støvende eller eksplosions- og brandfarlige anlæg.

For så vidt angår de bygningsmæssige forhold må såvel regeldannelsen som administrationen ske i nært samarbejde med boligministeriet og de øvrige bygningsmyndigheder, bl. a. med henblik på at undgå dobbeltadministration og ujevnhed for dem, der bygger, med at skulle forhandle til flere sider end højst nødvendigt.

Arbejdsmiljøgruppen af 1972 er i sit kommissorium (pkt. 8) anmodet om at være opmærksom på, om samspillet mellem statslige myndigheder er tilfredsstillende, samt på de muligheder, som et øget samarbejde med kommunale og amtskommunale myndigheder, bl. a. byggemyndigheder, måtte indebære.

Da det er påkrævet hurtigst muligt at få etableret et tilfredsstillende samarbejde, er spørgsmålet taget op til særskilt behandling mellem boligministeriet og arbejdsministeriet, således at man hurtigt kan finde frem til, hvorledes man mest rationelt kan organisere dette samarbejde. Under forhandlingerne om dette samarbejde kan der blive tale om at overføre beføjelser fra arbejdsministeren til boligministeren.

Lov om arbejderbeskyttelse inden for landbrug, skovbrug og gartneri indeholder ikke bestemmelser om sundheds- og velfærdsforanstaltninger svarende til almindelig lov § 13, § 14 og § 15. For disse områder må forudses særlige regler i en overgangsperiode, men formålet med den fælles lov er, at der sker en tilpasning af forholdene inden for de forskellige erhverv på et fælles højt niveau for sikkerhed og sundhed. Der henvises i øvrigt til omtalen af nogle andre overgangsproblemer i bemærkningerne til § 2.

Det bemærkes, at opgørelsen i nr. 1-3 ikke er udtømmende, idet det alene er tilsigtet at angive nogle typiske eller vidtgående eksempler. Der kan således f. eks. også udfærdiges regler om arbejdsstedets renholdelse (almindelig lov § 13, nr. 6) og om forhold, som ikke er behandlet i den hidtidige lovgivning.

Ad stk. 1, nr. 1. Sammenholdes med almindelig lov § 13, nr. 5, 7 og 15 og § 19, stk. 8. Vedrørende sidstnævnte bestemmelse bemærkes, at rystelser og støj, der udsætter de ansatte for væsentlig gene, må antages ikke at være fuldt forsvarlig i sundhedsmæssig henseende. De fremtidige regler forudsættes derfor at indeholde bestemmelser om bekæmpelse heraf.

Ad nr. 2. Sammenholdes med almindelig lov § 13, nr. 9, 10, 12, 13, 14 og 21.

Ad nr. 3. Sammenholdes med almindelig lov § 16, stk. 2.

Ad stk. 2. Bestemmelsen er ny, bortset fra den specielle regel i almindelig lov § 15, stk. 1, 3. pkt. Den tager bl. a. sigte på at give hjemmel til direkte at stille krav om arbejdsstedets indretning til dem, der udlejer eller fremlejer ejendom til erhvervsvirksomhed. Hidtil har der kun været hjemmel til at stille krav til arbejdsgiveren, der benytter lokalerne, dvs. lejereren, eventuelt en række lejere. Bestemmelsen gælder ikke alene udlejning af lokaler, men også udlejning af arealer, andre arbejdssteder og skurvogne.

Til § 44.

Sammenholdes med almindelig lov § 11.

§ 11, stk. 1, er ikke medtaget i lovforslaget, idet retten for den, der vil oprette eller omdanne en virksomhed til at få en udtalelse fra arbejdstilsynet om sikkerheds- og sundhedsspørgsmål, allerede følger af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger.

Bestemmelsen vedrører derimod som § 11, stk. 2, en eventuel pligt for arbejdsgivere og udlejere til at indhente arbejdstilsynets udtalelse eller godkendelse. Landbrugsloven indeholder ikke en bestemmelse svarende til almindelig lov § 11.